

tudíž není oprávněn domáhati se vyklizení, a navrhl odklad exekuce až do pravoplatného vyřízení sporu o nepřipustnost exekuce. S o u d p r v é s t o l i c e odklad exekuce povolil. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh na odklad exekuce v podstatě z důvodu, že tu nejde o samostatnou exekuci, nýbrž o vyklizení žalobce jakožto důsledek udělení příklepu žalovanému.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu, avšak učinil odklad exekuce závislým na tom, by povinný (žalobce) zřídil jistotu, jejíž výši ustanoví první soud.

D ů v o d y :

Podle § 156 druhý odstavec ex. ř. má býti odevzdání vydražené nemovitosti vykonáno podle § 349 ex. ř., tedy exekucí vyklizením. I tato exekuce může býti odložena za podmínek § 42 ex. ř. a jest ji proto odložiti zejména i tenkrát, podal-li povinný námitky proti nároku na vyklizení (§ 35 ex. ř.), pokud se týče proti povolení exekuce (§ 36 ex. ř.), jakž se stalo v tomto případě, při čemž se podotýká, že otázku, zda jest žaloba opodstatněna, nelze řešiti v exekučním řízení. Bylo proto žádaný odklad povoliti. Jelikož však podle okolností odklad může ohroziti uspokojení žalovaného, pokud se týče vydražitele a v tomto období exekučního řízení vymáhajícího věřitele, bylo podle § 44 druhý odstavec ex. ř. povolení odkladu na tom učiniti závislé, by povinný (žalobce) složil jistotu, jak to vydražitel (žalovaný) ve svém rekursu ostatně i žádal. Bylo proto dovolacímu rekursu částečně vyhověno a rozhodnuto jak výše uvedeno, při čemž Nejvyšší soud, nemaje potřebného skutkového podkladu pro stanovení výše jistoty, ponechal rozhodnutí v této příčině soudu první stolice.

Čís. 11895.

Žaloba nájemce proti pronajímateli, by pronajímatel převzal od něho zpět zařízení nájemního předmětu a zaplatil mu za ně, k čemuž se zavázal, dostane-li nájemce od něho do určité doby výpověď — jest rozepří z nájemní smlouvy ve smyslu § 49 čís. 5 j. n.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 604/32.)

Žalobce najal od žalovaných krám a zavázal se převzítí zařízení krámu za 25.000 Kč, žalovaní pak se zavázali převzítí zařízení krámu za 25.000 Kč po srážce opotřebovací kvoty zpět, dostane-li žalobce do konce roku 1931 od nich výpověď. Dne 15. června 1931 dostal žalobce od žalovaných výpověď. Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhal se žalobce na žalovaných splnění smlouvy v tom směru, by žalovaní převzali od něho zpět inventář za 19.000 Kč. K námitce věcné nepřislusnosti soud první stolice žalobu odmítl, maje za to, že žalobní nárok nespočívá na smlouvě nájemní, nýbrž na smlouvě kupní s výhradou zpětného prodeje, která, ač byla uzavřena současně a při ujednání smlouvy nájemní, nečiní s ní jedinou smlouvu a není proto okresní soud

ve smyslu § 49 j. n. ku projednání sporu příslušným, poněvadž nejde o nárok z nájemní smlouvy pokud se týče o právo kotvící v nájemní smlouvě. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody: Jest sice pravda, že žalobce inventář koupil, stalo se to však jen proto, že najal krám. Koupě inventáře byla tudíž součástí smlouvy nájemní, a bylo jen otázkou doby, kdy nájemní smlouva bude zrušena; zda tento inventář budou musiti žalovaní zase zpět převzít, či zda zůstane trvale žalobcovým vlastnictvím. Podle toho, co bylo řečeno, domáhá se tudíž ve skutečnosti žalobce toho, by žalovaní převzali při ukončení nájemního poměru zpět inventář a vrátili mu kupní cenu — po srážce náhrady za upotřebení, tedy náhrady za užívání, — kterou při ujednání nájemní smlouvy za inventář jim zaplatil. Jde proto o spor ze smlouvy nájemní, jež jest žalobnímu nároku právním podkladem, nikoli o spor ze smlouvy kupní, neboť jde o to, zda žalovaní jsou podle nájemní smlouvy povinni inventář zpět si převzít a zaplatiti, vrátiti kupní cenu, čili nic. Takové spory náleží dle § 49 čís. 5 j. n. bez ohledu na hodnotu předmětu sporu před okresní soudy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs napadá v odpor vzaté usnesení vpravdě jen pro nesprávné právní posouzení věci, leč neprávem. Žalobce se domáhá žalobou toho, aby žalovaní převzali od něho krámské zařízení za 19.000 Kč a zaplatili mu 19.000 Kč. K odůvodnění příslušnosti dovolávaného soudu uvedl v žalobě, že se žalovaní podle nájemní smlouvy ze dne 13. září 1927 a podle dodatku k ní ze dne 11. července 1928 zavázali, dostane-li žalobce od nich do konce roku 1931 výpověď z obchodních místností, převzít od něho obchodní zařízení za 25.000 Kč, což prý nastalo. Z těchto žalobcových údajů, podle nichž jest i soudu zkoumati příslušnost (§ 41 druhý odstavec j. n.) vyplývá, že nárok žalobou uplatňovaný jest nárokem kotvícím ve smlouvě nájemní, jak to má na mysli ustanovení § 49 čís. 5 j. n. Rekursní soud vystihl tudíž správně věc po stránce právní.

Čís. 11896.

(Smluvený) zákaz zcizení a zatížení nemovitosti podle § 364 c) obč. zák. vylučuje sice i exekuci vnuceným zřízením zástavního práva, jakož i vnucenou dražbou, nevylučuje však exekuci vnucenou správou nemovitosti.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 713/32.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti, ježto byl v pozemkové knize poznamenán zákaz zcizení a zavazení ve prospěch třetí osoby. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Zákaz zcizení a zatížení nemovitosti brání opatření o podstatě knihovního tělesa. Vnucená správa má však za účel